

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **S. P.**, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Praha 9, Symfonická 1496/9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14. 4. 2015, č. j. MV-22867-5/VS-2015

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14. 4. 2015, č. j. MV-22867-5/VS-2015 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Lubomíra Müllera.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministr vnitra zamítl rozklad podaný žalobcem proti usnesení odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 7. 1. 2015, č. j.: OSZ-73487-4/M-Mš-2015, kterým bylo podle ustanovení § 102 odst. 4 správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce ze dne 12. 12. 2014 o vydání nového rozhodnutí ve věci poskytnutí jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., o poskytnutí jednorázového příspěvku ke zmírnění některých krivd způsobených komunistickým režimem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 135/2009 Sb.“). V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr vnitra uvedl, že odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra (dále jen „OSZ MV“) zahájil dne 15. 12. 2014 správní řízení o žádosti žadatele ze dne 12. 12. 2014 o vydání nového rozhodnutí ve správním řízení, a to ve vztahu k řízení, které skončilo vydáním rozhodnutí OSZ MV ze dne 30. 8.

2011, č. j.: OSZ-73487-2/V-Že-2011, jímž byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 20. 7. 2011 o dotčený příspěvek za dobu výkonu služby ve vojenských táborech nucených prací.

Žalobce v žádosti o vydání nového rozhodnutí ze dne 12. 12. 2014 odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2012, sp. zn. 10 Ad 23/2011, ze dne 19. 11. 2012, sp. zn. 3 Ad 3/2012 a ze dne 20. 6. 2013, sp. zn. 11 Ad 1/2012, kterými Městský soud v Praze potvrdil nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku za dobu zařazení do pomocných technických praporů (dále jen „PTP“) na základě ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. OSZ MV vydal dne 7. 1. 2015 usnesení, kterým bylo řízení o vydání nového rozhodnutí ve věci poskytnutí jednorázového příspěvku podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., zastaveno. OSZ MV neshledal důvod k provedení nového řízení, neboť žalobci nebyl přiznán nárok na odškodnění podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 119/1990 Sb.“), nebo nárok na odškodnění podle jiných právních předpisů. K judikatuře, na níž žalobce poukázal, OSZ MV konstatoval, že bývalí příslušníci PTP, jichž se citované rozsudky týkaly, nebyli v obdobném právním postavení jako žalobce, protože proti rozhodnutí o neposkytnutí jednorázového příspěvku podali rozklad a posléze správní žalobu.

V rozkladu proti usnesení OSZ MV o zastavení řízení žalobce uvedl, že sice neprokázal nárok na odškodnění podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb., avšak prokázal nárok na odškodnění podle nařízení vlády č. 102/2002 Sb., o vyplacení jednorázové finanční náhrady ke zmírnění některých krivd způsobených komunistickým režimem osobám zařazeným do vojenských táborů nucených prací (dále jen „nařízení vlády č. 102/2002 Sb.“), což je odškodnění podle jiného právního předpisu. V souvislosti se shora uvedenou judikaturou žalobce dále konstatoval, že bez ohledu na případné procesní kroky jde o shodné případy. Žalobce, stejně jako dotčení bývalí příslušníci PTP, žádal o přiznání jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění, na což měl nárok, ale bylo mu to odepřeno.

Orgán rozhodující o rozkladu ve vztahu k námitce žalobce, že na základě jím shora uvedené judikatury má na přiznání jednorázového příspěvku podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., nárok, předně konstatoval, že v novém řízení se postupuje podle právní úpravy platné a účinné v době nového řízení, nikoli podle právní úpravy platné a účinné v době původního řízení (Josef Vedral, Správní řád, Komentář, II. vydání 2012, str. 893). To, že po novele nařízení vlády č. 135/2009 Sb., provedené nařízením vlády č. 51/2013 Sb., je třeba vycházet z nově doplněného ustanovení § 1 odst. 2, potvrdil i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 10 Ad 26/2013-23-26. Ministr vnitra tedy nemůže akceptovat právní názor žalobce, že se nalézá v obdobném právním postavení jako bývalí příslušníci PTP, jichž se jím uváděné rozsudky týkaly. Ministr vnitra se naopak ve shodě se závěry obsaženými v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2014, č. j. 10 Ad 26/2013-23 domnívá, že vydání nového rozhodnutí, a to ve vztahu k řízení, které skončilo vydáním rozhodnutí dne 30. 8. 2011, č. j. OSZ-73487-21/V-Že-2011, brání skutečnost, že podmínky pro přiznání jednorázového příspěvku za dobu zařazení v PTP byly po vydání uvedeného rozhodnutí nově stanoveny v § 1 odst. 2 nařízení vlády jeho novelou č. 51/2013 Sb. Nejde proto toliko o odlišnost v procesních krocích, ale o odlišnou hmotněprávní situaci žalobce. Proto nelze tvrdit, že by Ministerstvo vnitra vůči žalobci postupovalo odlišně ve srovnatelné situaci.

Ministr vnitra se tedy ztotožnil s usnesením OSZ MV ze dne 7. 1. 2015, č. j. OSZ-73487-4/M-Mš-2015, na základě kterého bylo řízení o vydání nového rozhodnutí ve věci

poskytnutí jednorázového příspěvku zastaveno, neboť žádost žalobce neodůvodňuje zahájení nového řízení, a na návrh rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně uvedl, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 30. 8. 2011 č. j. OSZ-73487-2/V-Že-2011 byla zamítnuta jeho žádost o jednorázovou částku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. (před novelou). Důvodem zamítnutí žádosti bylo to, že podle názoru Ministerstva vnitra bývalým příslušníkům PTP jednorázová částka nenáleží. Poté vydal Městský soud v Praze rozsudky, jimiž potvrdil, že příslušníci PTP nárok na jednorázový příspěvek podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. (v původním znění) mají. Jednalo se o rozsudek ze dne 6. 9. 2012 sp. zn. 10 Ad 23/2011 ve věci JUDr. J. S., rozsudek ze dne 19. 11. 2012 sp. zn. 3 Ad 3/2012 ve věci JUDr. O. H., rozsudek ze dne 20. 6. 2013 sp. zn. 11 Ad 1/2012 ve věci JUDr. V. A. rozsudek ze dne 20. 11. 2013 sp. zn. 5 Ad 22/2012 ve věci Ing. V. P. S ohledem na právní názor Městského soudu v Praze požádal žalobce dne 12. 12. 2014 o vydání nového rozhodnutí v řízení, které skončilo rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 30. 8. 2011 č. j. OSZ-73487-2/V-Že-2011. Žalovaný nicméně rozhodnutím ze dne 7. 1. 2015 č. j. OSZ-73487-4/M-Mš-2015 řízení zastavil s tím, že „správní orgán ... nemá v I. stupni správního rozhodování důvod měnit aplikační praxi... Uvedené rozsudky Městského soudu v Praze nemají precedenční význam.“ Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, který byl napadeným rozhodnutím zamítnut. V jeho odůvodnění se praví, že v novém řízení se postupuje podle právní úpravy platné a účinné v době nového řízení, nikoli podle právní úpravy platné a účinné v době řízení původního. Žalovaný také odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2014 č. j. 10 Ad 26/2013-23, jímž měla být potvrzena správnost rozhodnutí Ministerstva vnitra ve vztahu k řízení, které skončilo vydáním rozhodnutí ze dne 30. 8. 2011 č. j. OSZ-73487-21/V-Že ve věci V. H.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Namítá, že nařízení vlády č. 135/2009 Sb., ve své původní verzi poskytovalo náhradu za dovolenou nevinně perzekuovaným, kteří prokázali odškodnění podle zákona č. 119/1990 Sb. či podle jiných předpisů“ (§ 1 odst. 1). Ministerstvo vnitra však rozhodnutím ze dne 30. 8. 2011 odepřelo přiznat žalobci náhradu navzdory tomu, že ten prokázal odškodnění formou jednorázové částky podle nařízení vlády č. 102/2002 Sb. Tento postup byl s ohledem na následně vydané rozsudky Městského soudu v Praze nesprávný. Ministerstvo vnitra by proto mělo pochybení, jehož se vůči žalobci dopustilo vydáním rozhodnutí ze dne 30. 8. 2011, napravit a vydat nové rozhodnutí, jímž žalobci vyhoví, a to i s přihlédnutím k tomu, aby se s osobami ve srovnatelném postavení zacházelo shodně.

Žalovaný v rozhodnutí ze dne 30. 8. 2011 neuznal doklad o odškodnění, neboť vycházel z předpokladu, že příslušníci PTP žádný nárok podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění, nemají. Přestože byl tento názor vyvrácen výše uvedenými rozsudky Městského soudu v Praze, žalovaný odmítá zjednat nápravu vydáním nového rozhodnutí s odůvodněním, že musí rozhodovat podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v platném znění, a tedy přiznat s ohledem na novely č. 51/2013 Sb., a č. 205/2014 Sb., jen doplatky dříve vyplacených náhrad. Tento svůj výklad však žalovaný neopírá o právní předpis, nýbrž jen o soukromý komentář ke správnímu řádu. Aplikace tohoto komentáře na daný případ je však v rozporu s tím, jak se má postupovat při aplikaci předpisů, které směřují k nápravě krivd způsobených za minulého režimu. Na tomto místě žalobce poukázal na judikaturu Ústavního soudu, která se týká nápravy krivd způsobených komunistickým režimem (nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2001 sp. zn. II. ÚS 187/2000, ze dne 2. 6. 2005 sp. zn. I. ÚS 605/03, ze

dne 1. 12. 2005 sp. zn. II. ÚS 290/05, ze dne 6. 12. 2005 sp. zn. I. ÚS 565/03, ze dne 28. 6. 2007 sp. zn. I. ÚS 712/05 a ze dne 26. 10. 2007 sp. zn. I. ÚS 2366/07) s tím, že jsou aplikovatelné i na jeho případ. Žalobce je toho názoru, že bylo-li žalovaným dne 30. 8. 2011 vydáno podle tehdy platného právního předpisu špatné rozhodnutí, mělo by to být nyní napraveno, a to bez ohledu na to, jak byl či nebyl tento předpis po vydání rozhodnutí novelizován.

Žalobce dále podotkl, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2014 č. j. 10 Ad 26/2013-23 bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2013 č.j. MV-98547-9/VS-2010. Problém tohoto řízení spočíval v tom, že V. H. žádal o náhradu podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., ve znění nařízení vlády č. 51/2013 Sb., avšak nemohl se prokázat rozhodnutími podle zákona č. 357/2005 Sb., ani podle nařízení vlády č. 102/2002 Sb. Uvedený rozsudek tedy řešil jinou problematiku, než které se týká žalobcův spor.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že k námitce žalobce, že rozhodnutí OSZ MV ze dne 30. 8. 2011 bylo vydáno nesprávně a nyní by mělo být na základě právního názoru Městského soudu v Praze uvedeného v rozsudcích o správních žalobách JUDr. S., JUDr. H. nebo JUDr. A. napraveno bez ohledu na to, jak bylo či nebylo nařízení vlády novelizováno, lze pouze konstatovat, že bylo na žalobci, aby proti rozhodnutí OSZ MV ze dne 30. 8. 2011 podal rozklad a následně příp. správní žalobu. K námitce žalobce, že na základě jím uvedené judikatury má na přiznání jednorázového příspěvku podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., nárok, žalovaný konstatoval, že v novém řízení se postupuje podle právní úpravy platné a účinné v době nového řízení, nikoliv podle úpravy platné a účinné v době původního řízení. Po novele nařízení vlády č. 135/2009 Sb., provedené nařízením vlády č. 51/2013 Sb., je třeba vycházet z nově doplněného ustanovení § 1 odst. 2, což potvrdil i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 10 Ad 26/2013-23.

Žalovaný nemůže akceptovat právní názor žalobce, že se nalézá v obdobném právním postavení jako bývalí příslušníci PTP, jichž se žalobcem zmiňované rozsudky týkaly. Ve shodě s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2014, č. j. 10 Ad 26/2013-23 má žalovaný za to, že vydání nového rozhodnutí ve vztahu k řízení, které skončilo rozhodnutím ze dne 30. 8. 2011, č. j. OSZ-73487-21/V-Že-2011, brání skutečnost, že podmínky pro přiznání jednorázového příspěvku za dobu zařazení v PTP byly po vydání uvedeného rozhodnutí nově stanoveny v § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., jeho novelou č. 51/2013 Sb. V žalované věci nejde jen o odlišnost po procesní stránce, ale o odlišné hmotněprávní postavení žalobce. Nelze tak akceptovat tvrzení žalobce, že vůči němu bylo postupováno ve srovnatelné právní věci odlišně.

V replice k vyjádření žalovaného setrval žalobce na uplatněných žalobních námitkách. K tvrzení žalovaného, že „bylo na žalobci, aby proti rozhodnutí odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 30. 8. 2011 podal rozklad a následně příp. správní žalobu“, žalobce podotkl, že bylo především na žalovaném, aby nevydával vadné rozhodnutí. Jestliže přesto vadné rozhodnutí vydal, je třeba, aby zjednal nápravu.

Má-li oprávněná osoba více možností, jak o nápravu usilovat, není na žalovaném, aby určoval, kterou cestu má oprávněný zvolit. Rovněž na něm není, aby nápravu odmítl provést kvůli tomu, že oprávněný zvolil jinou cestu než tu, která se líbí žalovanému.

Žalobce nesouhlasí s tím, že podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v nyní platném znění, už zase nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku nemá. Jestliže podle původního znění nařízení vlády č. 135/2009 Sb., nárok měl, tak úmyslem normotvůrce nebylo novelami č. 51/2013 Sb., a č. 205/2014 Sb., oprávněným osobám nárok odnímat. Žalovaný přitom svůj výklad opírá jen o soukromý komentář ke správnímu řádu. Aplikace tohoto komentáře na daný případ je ale v rozporu s tím, jak se má postupovat při uplatňování předpisů, které směřují k nápravě křivd způsobených za minulého režimu.

Odkaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2014 č. j. 10 Ad 26/2013 - 23 ve věci V. H. je dle mínění žalobce zavádějící. Předmětem sporu pana H. byla náhrada podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., ve znění nařízení vlády č. 51/2013 Sb. Pan H. spor prohrál, protože sloužil u PTP jen od 1. 12. 1951 do 21. 6. 1952, a tak nemohl prokázat předchozí přiznání náhrady podle nařízení vlády č. 102/2002 Sb., ani zvláštní příspěvek k důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb. (oba tyto předpisy totiž vyžadují minimální dobu 12 měsíců služby u PTP.) Předmětem žalobcovy žaloby je však náhrada podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění. Žalobce sloužil ve vojenském táboře nucených prací po dobu více než 2 let a prokázal přiznání náhrady podle nařízení vlády č. 102/2002 Sb. Náhrada mu tedy měla být vyplacena podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění, což se nestalo, protože Ministerstvo vnitra dne 30. 8. 2011 jeho žádost zamítlo. Proto by měl žalovaný nyní vydat nové rozhodnutí, kterým tuto vadu napraví.

Skutečnost, že žalobce mohl postupovat i jinak, tj. podat další žádost podle novely č. 51/2013 Sb., nic nemění na jeho právu, aby o jeho původní žádosti bylo řádně rozhodnuto novým rozhodnutím.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., ve znění účinném do 5. 3. 2013, státní občané České republiky, kterým byl přiznán nárok na odškodnění podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a dále státní občané České republiky, kterým byl přiznán nárok na odškodnění za nezákonné zbavení osobní svobody v době od 25. února 1948 do 29. prosince 1989 podle jiných právních předpisů, mají nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku jako náhrady mzdy za dovolenou, na kterou by jim vznikl nárok, pokud by byli v řádném pracovním poměru (dále jen „příspěvek“).

Podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., ve znění účinném od 26. 9. 2014, státní občané České republiky, kterým byl přiznán nárok na odškodnění podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a dále státní občané České republiky, kterým byl přiznán nárok na odškodnění za nezákonné zbavení osobní svobody v době od 25. února 1948 do 29. prosince 1989 podle jiných právních předpisů, mají nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku jako náhrady mzdy za dovolenou, na kterou by jim vznikl nárok, pokud by byli v řádném pracovním poměru (dále jen „příspěvek“).

Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., ve znění účinném od 6. 3. 2013, nárok na poskytnutí příspěvku mají rovněž státní občané České republiky, kteří byli zařazeni do silničních praporů ženijního vojska, pomocných technických praporů a vojenských báňských oddílů (dále jen „vojenský tábor nucených prací“), uvedení v § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění zákona č. 267/1992 Sb. a zákona č.

78/1998 Sb., pokud jim byl za zařazení ve vojenském táboře nucených prací přiznán zvláštní příspěvek k důchodu nebo nárok na odškodnění podle jiného právního předpisu vydaného k provedení § 8 odst. 1 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění zákona č. 220/2011 Sb.

Podle § 101 písm. b) správního řádu provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.

Podle § 102 odst. 3 správního řádu nové řízení podle § 101 lze zahájit na žádost i v případě, že původní řízení bylo zahájeno z moci úřední, a naopak. Žádost může podat kterýkoli z účastníků původního řízení, nebo jeho právní nástupce za předpokladu, že je původním rozhodnutím přímo dotčen.

Podle § 102 odst. 9 správního řádu novým rozhodnutím vydaným podle § 100 nebo § 101 písm. a) se původní rozhodnutí ruší; o tomto následku budou účastníci poučeni v písemném vyhotovení rozhodnutí; ustanovení § 99 platí obdobně. V ostatních případech nové rozhodnutí brání vykonatelnosti nebo jiným právním účinkům původního rozhodnutí; nejsou-li účinky nového rozhodnutí zřejmé z jeho obsahu, určí vliv na vykonatelnost nebo jiné právní účinky původního rozhodnutí správní orgán.

Podle § 102 odst. 4 správního řádu pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. Usnesení se oznamuje pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž již správní orgán učinil úkon.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Nelze přisvědčit názoru žalovaného, že žalobce se ve srovnání s jinými bývalými příslušníky PTP, o jejichž nárocích rozhodl Městský soud v Praze rozsudky označenými v žalobě, nachází v odlišné hmotněprávní situaci. Samotná skutečnost, že po novelizaci nařízení vlády č. 135/2009 Sb., provedené nařízením vlády č. 51/2013 Sb., byl bývalým příslušníkům PTP, jakož i dalším oprávněným osobám s účinností od 6. 3. 2013 výslovně přiznán nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku (§ 1 odst. 2) a poskytnuta možnost podat novou žádost o poskytnutí tohoto příspěvku do 31. 12. 2013, nemění nic na tom, že žalobce je bývalým příslušníkem PTP, jemuž byla podle rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 30. 4. 2002 č. j. 304559 přiznána v souladu s § 1 odst. 1 a 2 nařízení vlády č. 102/2002 Sb., jednorázová finanční náhrada ve výši 9.375,- Kč, protože byl podle potvrzení ze dne 25. 6. 1996 zařazen do vojenského tábora nucených prací v době od 30. 10. 1953 do 31. 12. 1954. Žalobci byl tedy podle jiných právních předpisů (nařízení vlády č. 102/2002 Sb.) přiznán nárok na odškodnění za nezákonné zbavení osobní svobody v době od 25. 2. 1948 do 29. 12. 1989. Za nezákonné zbavení osobní svobody je v souladu se žalobcem zmiňovanými rozsudky zdejšího soudu nutno považovat též zařazení do vojenského tábora nucených prací, resp. PTP (na tomto místě soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2013 č. j. 5 Ad 22/2012 – 44, v němž je podrobně zdůvodněno, proč se v případě PTP nejednalo o výkon základní vojenské služby podle branného zákona).

Z výše uvedeného plyne, že žalobce byl ve shodném hmotněprávním postavení jako jiní bývalí příslušníci PTP, o jejichž nárocích Městský soud v Praze rozhodl rozsudky označenými v žalobě. Jeho prvotní žádost ze dne 20. 7. 2011 o poskytnutí jednorázového příspěvku podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., byla důvodná a mělo jí být

vyhověno. Žalovaný nicméně tuto žádost rozhodnutím ze dne 30. 8. 2011 jako nedůvodnou zamítl s odůvodněním, že dobu zařazení u PTP, po kterou byla konána vojenská služba podle branného zákona, nelze považovat za dobu nezákonného zbavení osobní svobody. Tento názor ve světle následně vydaných rozsudků zdejšího soudu neobstojí.

Institut nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu je na místě aplikovat v případech, kdy má být novým rozhodnutím vyhověno žádosti, která byla dříve pravomocně zamítnuta. Tak tomu je i v případě žalobce, jehož prvotní žádost ze dne 20. 7. 2011 o poskytnutí jednorázového příspěvku podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., byla žalovaným zamítnuta na základě nesprávného právního názoru, který tehdy žalovaný zastával. Skutečnost, že žalobce proti zamítavému rozhodnutí OSZ MV ze dne 30. 8. 2011 nepodal rozklad, je irelevantní, neboť vydání nového rozhodnutí dle výše citovaného ustanovení není podmíněno vyčerpáním řádného opravného prostředku ze strany účastníka řízení.

K poukazu žalovaného na následné novelizace nařízení vlády č. 135/2009 Sb., provedené nařízením vlády č. 51/2013 Sb., a nařízením vlády č. 205/2014 Sb., soud uvádí, že se plně ztotožňuje s názorem žalobce, že úmyslem zákonodárce nebylo těmito novelami odnímat nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku oprávněným osobám, jimž tento nárok přiznávalo nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění. Z hlediska žalobce, jenž svou žádost o vydání nového rozhodnutí vztahoval ke své prvotní žádosti ze dne 20. 7. 2011, je podstatné, že ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., zůstalo i po provedených novelizacích *zcela beze změny*. Protože žalobce měl nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku podle ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., ve znění účinném v době vydání rozhodnutí OSZ MV ze dne 30. 8. 2011 (viz výše), musí jej mít i nyní, neboť předmětné ustanovení zůstalo provedenými novelizacemi nedotčeno a je nadále součástí právního řádu.

Pro úplnost soud uvádí, že věc, kterou posuzoval v rozsudku ze dne 28. 2. 2014 č. j. 10 Ad 26/2013 – 23 (žalobce V. H.), se po skutkové stránce zásadním způsobem liší od případu žalobce, a proto ani závěry, k nimž soud v uvedeném rozsudku dospěl, nelze vztáhnout na nyní projednávanou věc. Ve věci žalobce V. H. nebylo předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o vydání nového rozhodnutí podle § 101 a § 102 správního řádu, ale rozhodnutí o nepřiznání jednorázového příspěvku podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. Jmenovaný byl navíc zařazen u PTP „jen“ v době od 1. 12. 1951 do 21. 6. 1952, a proto (na rozdíl od žalobce) nemohl prokázat přiznání náhrady podle nařízení vlády č. 102/2002 Sb.

Lze shrnout, že žalobcova žádost o provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ve věci, která byla pravomocně skončena rozhodnutím OSZ MV ze dne 30. 8. 2011, č. j. OSZ-73487-2/V-Že-2011, byla opodstatněná a odůvodňovala zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ve věci samé. Zastavení řízení o této žádosti, které ministr vnitra stvrdil napadeným rozhodnutím, bylo v rozporu se zákonem. Soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušit. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika), přičemž sazba odměny za úkon činí dle advokátního tarifu 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006) a částkou 2.142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 12.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. ledna 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová